

Datum van inontvangstneming : 08/06/2015

Zaak C-215/15**Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof****Datum van indiening:**

11 mei 2015

Verwijzende rechter:

Varhoven kasatsionen sad (Bulgarije)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

11 mei 2015

Verzoekster tot cassatie:

Vasilka Ivanova Gogova

Verweerder in cassatie:

Ilia Dimitrov Iliev

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

- 1 Mevrouw Vasilka Ivanova Gogova en de heer Ilia Dimitrov Iliev wonen en werken in Italië. Daar woont ook hun minderjarige dochter Gabriella Iliev. Zij hebben alle drie de Bulgaarse nationaliteit. Gabriella Iliev woont bij haar moeder en ziet haar vader elke 2 à 3 weken. Het hoofdgeding is op verzoek van Gogova aanhangig gemaakt, welk verzoek zij heeft ingediend bij de Rayonen sad – Petrich (arrondissementsrechtbank Petrich), omdat Iliev weigerde toestemming te verlenen voor de uitreis van Gabriella Iliev uit Italië en voor de hernieuwing van haar inmiddels afgelopen paspoort. De Rayonen sad Petrich, die later de procedure wegens onbevoegdheid heeft beëindigd, had voor Iliev een procesvertegenwoordiger benoemd omdat hij op zijn Bulgaars adres niet te bereiken was. De Okrazhen sad Blagoevgrad (gerechtshof Blagoevgrad) wees het verzoek van Gogova bij beschikking af. Gogova heeft bij de Varhoven kasatsionen sad (hoogste cassatierechter; hierna: „VKS” of „verwijzende rechter”) beroep in cassatie ingesteld tegen de beslissing van de Okrazhen sad Blagoevgrad.

Voorwerp en rechtsgrondslag van het prejudiciële verzoek

- 2 De VKS verzoekt om uitlegging van artikel 1, lid 1, onder b), juncto artikel 2, punt 7, van verordening (EG) nr. 2201/2003, met name of een geding dat voor de civiele rechter wordt gevoerd over de reis van een kind naar het buitenland en de afgifte van de daartoe benodigde identiteitsdocumenten, een procedure over de „de toekenning, de uitoefening, de overdracht, de beperking of de beëindiging van de ouderlijke verantwoordelijkheid” betreft wanneer de voor die handelingen benodigde rechten volgens de wet gezamenlijk door de ouders moet worden uitgeoefend. In dat verband wenst de VKS tevens te vernemen of er gronden zijn voor de toepassing van internationale rechtsmacht, wanneer de beslissing in een dergelijk geding van belang is voor een administratieve procedure die naar het geldende recht in een bepaalde lidstaat wordt gevoerd.
- 3 Voorts verzoekt de VKS om uitlegging van artikel 12, lid 1, onder b), verordening nr. 2201/2003, om vast te stellen of sprake is van overeenstemming over de bevoegdheid in de zin van die bepaling wanneer de vertegenwoordiger van verweerder in cassatie de bevoegdheid van het gerecht niet heeft bestreden, maar die vertegenwoordiger werd benoemd omdat er problemen waren met de kennisgevingen aan de niet persoonlijk aan de procedure deelnemende verweerder in cassatie.

Prejudiciële vragen

- 4 De VKS stelt het Hof van Justitie de volgende drie vragen:

„1. Is de bij wet voorziene mogelijkheid voor een civiele rechter om uitspraak te doen over een geschil tussen de ouders over de reis van een kind naar het buitenland en de afgifte van identiteitsdocumenten, waarbij het toepasselijke materiële recht erin voorziet dat de ouderlijke rechten gezamenlijk moeten worden uitgeoefend, een procedure die de „de toekenning, de uitoefening, de overdracht, de beperking of de beëindiging van de ouderlijke verantwoordelijkheid” betreft in de zin van artikel 1, lid 1, onder b), juncto artikel 2, punt 7, van verordening (EG) nr. 2201/2003 van de Raad betreffende de bevoegdheid en de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in huwelijkszaken en inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid, waarop artikel 8, lid 1, van verordening nr. 2201/2003 toepasselijk is?

2. Is voldaan aan de voorwaarden voor internationale rechtsmacht in civiele gedingen over de ouderlijke verantwoordelijkheid wanneer de beslissing in de plaats treedt van een rechtsfeit dat van belang is voor een administratieve procedure betreffende het kind, waarbij het toepasselijke recht erin voorziet dat die procedure in een bepaalde lidstaat van de Europese Unie moet worden gevoerd?

3. Moet ervan worden uitgegaan dat sprake is van overeenstemming over de bevoegdheid in de zin van en volgens de vereisten van artikel 12, lid 1, onder b), van verordening nr. 2201/2003, wanneer de vertegenwoordiger van de verweerder in cassatie de bevoegdheid van de rechter niet heeft bestreden, maar geen volmacht had en slechts door de rechter werd benoemd omdat er problemen waren met de kennisgevingen aan de verweerder in cassatie opdat die persoonlijk of door middel van een door hem gemachtigde vertegenwoordiger aan het geding zou deelnemen?"

Aangevoerde bepalingen van Unierecht

- 5 De VKS verwijst naar verordening (EG) nr. 2201/2003 van de Raad van 27 november 2003 betreffende de bevoegdheid en de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in huwelijkszaken en inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid, en tot intrekking van verordening (EG) nr. 1347/2000 (PB L 388, blz. 1).
- 6 De VKS heeft aangegeven dat de arresten A. (C-523/07, EU:C:2009:225), Mercredi (C-497/10 PPU, EU:C:2010:829) en C. (C-435/06, EU:C:2007:714) voor het geschil van belang kunnen zijn.

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

- 7 De verwijzende rechter heeft de aangevoerde bepalingen van nationaal recht naar verschillende gebieden onderverdeeld.
- 8 Eerst voert hij de bepalingen aan die voor de beslissing in het bij hem aanhangige geding van belang zijn.

1. Aangevoerde bepalingen van nationaal recht die voor de beslissing in het bij de VKS aanhangige geding van belang zijn

- 9 De verwijzende rechter voert bepalingen aan van de Konstitutsia na Republika Balgaria (grondwet van de Republiek Bulgarije; hierna: „Konstitutsia”), de Konventsia za pravata na deteto ([VN-]Verdrag inzake de rechten van het kind), de Zakon za litsata i semeistvoto (wet inzake personen en het gezin), de Semeen kodeks (algemene familiewet; hierna: „AFW”) en de Zakon za balgarskite lichni dokumenti (wet inzake Bulgaarse identiteitsdocumenten; hierna: „WBI”).
- 10 Ingevolge artikel 47, lid 1, van de Konstitutsia is de zorg en de opvoeding van het kind het recht en de plicht van zijn ouders totdat het de volwassen leeftijd bereikt. De VKS benadrukt dat bij alle maatregelen die kinderen betreffen, ongeacht wie die neemt, het belang van het kind voorop dient te staan (artikel 3, lid 1, van het VN-Verdrag inzake de rechten van het kind) en hij wijst erop dat artikel 14 van de

Konstitutsia kinderen in een specifieke sociale groep indeelt die onder de bescherming van de staat en de maatschappij staat.

- 11 Met betrekking tot reizen van kinderen naar het buitenland en de afgifte van de daartoe benodigde identiteitsdocumenten wijst de VKS erop dat in het kader van de wijziging van de AFW een nieuw specifiek voorschrift in artikel 127a is opgenomen. In lid 1 daarvan is bepaald dat de ouderlijke rechten en plichten die daarop betrekking hebben, alleen gezamenlijk door de ouders kunnen worden uitgeoefend, omdat wordt vermoed dat het belang van het kind dit vereist.
- 12 De verwijzende rechter legt uit dat de minister van Justitie of een door hem gemachtigde persoon op grond van artikel 78, lid 1, juncto artikel 76, punt 9, WBI bevoegd is om de uitreis van het kind uit de Republiek Bulgarije te verbieden wanneer er geen notarieel bevestigde schriftelijke toestemming van zijn ouders voor de reis van het kind naar het buitenland kan worden overgelegd. Overeenkomstig artikel 45, lid 1, WBI wordt de aanvraag voor afgifte van een paspoort voor een minderjarige persoonlijk en door zijn ouders ingediend.
- 13 De verwijzende rechter licht toe dat de voorschriften in artikel 127a, leden 2 tot en met 4, AFW op het belang van het kind zijn terug te voeren. Zij bevatten regels voor de beslechting van geschillen tussen de ouders over een reis van hun kind naar het buitenland en de afgifte voor de daarvoor benodigde identiteitsdocumenten. Zij luiden als volgt:

„(2) Wanneer de ouders geen overeenstemming kunnen bereiken [over de kwesties van een reis van hun kind naar het buitenland en de afgifte van de daarvoor benodigde identiteitsdocumenten], wordt over hun geschil beslist door de rayonen sad in het arrondissement waar het kind zijn huidige woonplaats heeft.

(3) De procedure wordt op verzoek van één van de ouders ingeleid. De rechtbank hoort de andere ouder, tenzij die zonder gegronde reden niet verschijnt. De rechtbank kan ook ambtshalve bewijs vergaren.

(4) De rechtbank kan de beslissing uitvoerbaar bij voorraad verklaren.”
- 14 De VKS wijst erop dat dergelijke geschillen vóór de inwerkingtreding van artikel 127a AFW volgens de procedure voorzien in de algemene bepaling in artikel 123 AFW werden beslecht. Dat laatste artikel regelt de uitoefening van de ouderlijke rechten en plichten.
- 15 Bij wijze van samenvatting van het onderhavige onderdeel verklaart de verwijzende rechter dat de procedure op grond van artikel 127a AFW, en daarvoor op grond van artikel 123 AFW, voor de civiele rechter op tegenspraak verloopt. De rechtbank regelt de meningsverschillen tussen de ouders, waarbij in die procedure de rechterlijke beslissing in de plaats moet komen van de ontbrekende toestemming van één van de ouders voor een reis van het kind naar het buitenland

en voor de afgifte van de daarvoor benodigde identiteitsdocumenten. Het gerecht houdt daarbij rekening met het belang van het kind, dat voorrang heeft.

- 16 Vervolgens zet de VKS de regelingen die betrekking hebben op de uitkomst van het hoofdgeding uiteen.

2. Nationale bepalingen inzake de uitkomst van de hoofdgeding

- 17 De basishandeling die wordt aangevoerd is de Grazhdanski protsesualen kodeks (wetboek van burgerlijke rechtsvordering; hierna: „GPK”).
- 18 Krachtens artikel 130 GPK wijst het gerecht het verzoek af wanneer het tijdens zijn beoordeling vaststelt dat het niet-ontvankelijk is (bijvoorbeeld wegens onbevoegdheid, zoals in het geval van de procedure in eerste aanleg voor de Rayonen sad – Petrich). Tegen deze beslissing staat beroep open.
- 19 Krachtens artikel 274, lid 3, GPK kan tegen de beslissing van een appelrechter (in casu de Okrazhen sad – Blagoevgrad), met vertraging van de procedure tot gevolg, beroep worden ingesteld bij de VKS, mits aan de voorwaarden van artikel 280, lid 1, GPK is voldaan. Artikel 280, lid 1, [GPK] bepaalt dat het cassatieberoep tegen de beslissingen van de appelrechters slaagt wanneer die rechter in strijd met de rechtspraak van de VKS over materieel- of procesrechtelijke vragen heeft beslist of wanneer er geen eenheid in de rechtspraak van de onderscheiden rechters is, en anders wanneer dit voor de juiste toepassing of de ontwikkeling van het recht van belang is.
- 20 Dit beroep kan ingevolge artikel 275, lid 1, GPK binnen week na de betekening van de beslissing worden ingesteld. Ingevolge artikel 276 GPK zendt het gerecht na de neerlegging van het verzoekschrift een afschrift daarvan aan de verwerende partij toe, die binnen een week na ontvangst van dit afschrift daarover een standpunt kan innemen. Na het verstrijken van deze termijn wordt het beroep en de standpuntbepaling met hun eventuele bijlagen aan de hogere rechter voorgelegd. Ingevolge artikel 278 GPK beslist het gerecht zelf op het beroep indien het de bestreden beslissing intrekt. Het kan ook bewijs vergaren indien het dit noodzakelijk acht. Het besluit op het beroep is voor de lagere rechter bindend.
- 21 Ingevolge artikel 288 GPK beslist de VKS bij beschikking of hij het cassatieberoep toelaat.
- 22 Daarnaast zet de VKS de nationale bepalingen uiteen die voor de derde prejudiciële vraag van belang zijn.

3. Nationale bepalingen die voor de derde prejudiciële vraag van belang zijn

- 23 Artikel 47 GPK („Betekening door aanplakking van een kennisgeving“) regelt de procedure voor de betekening van gerechtelijke stukken wanneer de verwerende partij niet op haar adres kan worden bereikt. Volgens deze bepaling plakt de

persoon die betekent aan de huisdeur of de brievenbus – of wanneer daartoe geen toegang mogelijk is aan een huisdeur of op een zichtbare plaats in de buurt – een kennisgeving aan. In de kennisgeving wordt vermeld dat de stukken, al naar gelang de betekening door een medewerker van het gerecht of van de gemeente werd verricht, ter griffie van het gerecht of ten kantore van de gemeente werden neergelegd en daar binnen twee weken kunnen worden opgehaald. Meer bepaald is in artikel 47, lid 3 tot en met 6, GPK het volgende opgenomen:

„(3) Wanneer de verwerende partij de stukken niet ophaalt, gelast het gerecht de verzoeker om inlichtingen over het adres waaronder zij is ingeschreven over te leggen, behoudens in de gevallen bedoeld in artikel 40, lid 2, en artikel 41, lid 1, [GPK], waarin deze mededeling tot voorwerp van de procedure wordt. Wanneer het opgegeven adres niet overeenstemt met het vaste en huidige adres van de partij, gelast het gerecht de betekening overeenkomstig leden 1 en 2 op het huidige of vaste adres.

(4) Indien de persoon die de betekening verricht, vaststelt dat de verwerende partij niet op het aangegeven adres woont, gelast het gerecht de verzoeker om inlichtingen over het adres waaronder zij is ingeschreven over te leggen, ongeacht de aanplakking van de kennisgeving overeenkomstig lid 1.

(5) De mededeling wordt geacht om bij afloop van de termijn voor ophaling bij de griffie van het gerecht of ten kantore van de gemeente te zijn betekend.

(6) Wanneer het gerecht vaststelt dat de betekening naar behoren is verricht, gelast het dat de mededeling tot voorwerp van de procedure wordt en benoemt het op kosten van de verzoeker een bijzondere vertegenwoordiger.”

- 24 De VKS wijst erop dat artikel 47, lid 6, GPK de fictie inbouwt dat de afschriften van het verzoekschrift en het bewijs werden betekend, zonder dat die ook daadwerkelijk konden worden betekend. De procedure waarbij ter bescherming van de verwerende partij een bijzondere vertegenwoordiger wordt benoemd, is in het GPK geregeld. Deze vormt een waarborg voor zijn rechten van verweer in de aanhangige procedure op tegenspraak. Artikel 47 GPK is ook in overeenstemming met de rechten van verweer van de verzoekende partij, wiens toegang tot de rechter niet slechts daardoor mag worden verhinderd, dat er problemen met de oproeping van de verwerende partij zijn die deze zelf heeft veroorzaakt (kan niet worden bereikt op het adres waaronder hij is ingeschreven en is, ondanks dat op dit adres een kennisgeving is aangeplakt, niet verschenen om de gerechtelijke stukken op te halen). De rechten van verweer van de verweerder in cassatie worden in het onderhavige geding uitgeoefend door een bijzondere vertegenwoordiger, die advocaat moet zijn (zoals voorgeschreven in de Zakon za prav nata pomosh t [wet inzake de vertegenwoordiging in rechte]).

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure in het hoofdgeding

- 25 Gogova heeft enkele jaren in Italië met Iliev samengewoond.
- 26 Uit hun relatie is op 2 november 2004 G. Iliev geboren, die in de vierde klas zit.
- 27 Aan het kind, dat de Bulgaarse nationaliteit heeft, werd op 5 april 2012 een geldig paspoort afgegeven, dat het voor de overschrijding van de landsgrens van de Republiek Bulgarije en het voor verblijf in het buitenland noodzakelijke identiteitsdocument vormt. Toen het beroep werd ingesteld (10 mei 2014) was dit niet langer geldig.
- 28 De vader heeft niet de nodige ondersteuning verleend opdat zijn kind ook na 5 april 2012 nog naar het buitenland had kunnen reizen en daaraan een nieuw paspoort had kunnen worden uitgereikt bij de diensten van het Ministerstvo na vatreshnite raboti na Republika Balgaria (ministerie van Binnenlandse Zaken van de Republiek Bulgarije; hierna: „MVR”).
- 29 Verzoekster tot cassatie woont niet samen met de verweerder in cassatie. Zij heeft een vaste baan in Milaan (Italië) en zij heeft zich daar met haar dochter gevestigd. Verweerder in cassatie heeft eveneens een vaste baan in Italië en woont daar. Hij ziet zijn dochter alle 2 à 3 weken.
- 30 Doordat hij geen toestemming verleent voor reizen van het kind naar het buitenland en afgifte van de daarvoor benodigde documenten, verhindert hij dat het kind naar de Republiek Bulgarije kan reizen en daar kan verblijven. Daarom kan ook verzoekster tot cassatie, die voor haar dochter zorgt, niet op feestdagen of tijdens vakanties naar Bulgarije terugkeren. Daardoor vervreemden de moeder en haar dochter van hun verwanten, die in Bulgarije wonen.
- 31 Omdat het kind niet in bezit is van een geldig identiteitsdocument, levert dit administratieve hindernissen op wanneer het in Italië naar de dokter of de tandarts moet. Aangenomen kan worden dat het ontbreken van een geldig identiteitsdocument gevolgen kan hebben voor de rechtmatigheid van het verblijf van het kind in Italië.
- 32 In die omstandigheden heeft Gogova bij de Rayonen sad – Petrich verzocht om het meningsverschil tussen de ouders te beëindigen, door het geschil over de reis van het kind naar het buitenland en de afgifte van het hiervoor benodigde identiteitsdocument (nieuw paspoort) te beslechten.
- 33 De machtiging van de advocaat van verweerder in cassatie, Iliev, is terug te voeren op een bevel dat het gerecht ter bescherming van zijn belangen heeft uitgevaardigd. Dit is geschied nadat de rechter in eerste aanleg had vastgesteld dat met betrekking tot verweerder in cassatie aan de voorwaarden van artikel 47, lid 6 GPK was voldaan.

- 34 Verweerder in cassatie, vertegenwoordigd door de door het gerecht benoemde bijzondere vertegenwoordiger, heeft de bevoegdheid van het Bulgaarse gerecht niet bestreden en heeft verklaard dat het geschil in het belang van het kind moest worden beslecht.
- 35 Bij beschikking heeft de Rayonen sad – Petrich vastgesteld dat bij hem een verzoek op grond van artikel 127a AFW aanhangig was gemaakt, om het geschil tussen de ouders van Bulgars onderdaan Gabriella Iliev over haar reis naar het buitenland en de afgifte van de daarvoor benodigde documenten te beslechten, in die zin dat zijn toestemming in de plaats van de ontbrekende toestemming van verweerder in cassatie komt. De rechter in eerste aanleg is ervan uitgegaan dat het kind zijn gewone verblijfplaats in Italië had toen de zaak bij hem aanhangig werd gemaakt en dat het om een procedure betreffende de ouderlijke verantwoordelijkheid in de zin van artikel 8 van verordening nr. 2201/2003 ging. Op die grondslag heeft hij (ter vervulling van zijn plicht op grond van artikel 17 van die verordening om zijn bevoegdheid ambtshalve te toetsen) geoordeeld dat hij niet bevoegd was en de procedure beëindigd.
- 36 Verzoekster in cassatie heeft tegen deze beslissing beroep ingesteld bij de appelrechter. In het aanhangige civiele geding kwam de Okrazhen sad – Blagoevgrad tot het oordeel dat de beslissing rechtmatig was en heeft hij deze bevestigd. De appelrechter zette bovendien uiteen dat er weliswaar geen uitdrukkelijk processueel argument (bezwaar) inzake de bevoegdheid van de appelrechter in het geding op grond van artikel 127a AFW was aangevoerd, maar dat hoe dan ook geen sprake was van overeenstemming in de zin van artikel 12, lid 1, onder b), van verordening nr. 2201/2003. Dit was het geval omdat de door het gerecht benoemde vertegenwoordiger bij afwezigheid van de verweerder in cassatie aan de procedure had deelgenomen.
- 37 Verzoekster tot cassatie is tegen de beslissing van de appelrechter in beroep gegaan bij de VKS.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 38 Opdat de toetsing in cassatie van de bestreden beslissing zou worden toegelaten, werpt Gogova de volgende processuele vragen op: 1. Valt de beslissing van de ouders over reizen van het kind naar het buitenland en de afgifte van de daarvoor benodigde identiteitsdocumenten onder het begrip „ouderlijke verantwoordelijkheid” in de zin van artikel 2, punt 7, van verordening nr. 2201/2003? en 2. Vormt de beslissing op grond van artikel 127a AFW, die een geschil tussen de ouders over reizen van het kind naar het buitenland en de afgifte van de daarvoor benodigde identiteitsdocumenten tot voorwerp heeft en die moet worden voorgelegd aan de diensten van het MVR, een aanknopingspunt dat als basis kan dienen voor internationale rechtsmacht overeenkomstig verordening nr. 2201/2003?

- 39 Ter onderbouwing van haar stelling dat over deze vragen tegenstrijdige rechtspraak bestaat, voert Gogova vijf beslissingen van Bulgaarse appelrechters aan die in vergelijkbare gevallen zijn gegeven. In de eerste drie beslissingen werd aangenomen dat de Bulgaarse rechters bevoegd zijn om over het geschil te beslissen, hoewel het kind zijn gewone verblijfplaats in een andere lidstaat heeft. Deze rechters leidden dit af uit de omstandigheid dat de rechterlijke beslissing die in de plaats moest treden van de ontbrekende toestemming van één van de ouders, aan de diensten van het MVR moest worden voorgelegd opdat het kind, dat de Bulgaarse nationaliteit heeft, het land zou mogen verlaten en daaraan de daarvoor benodigde identiteitsdocumenten zouden kunnen worden afgegeven.
- 40 In de twee andere beslissingen werd aangenomen dat de rechter niet bevoegd was op de loutere grond dat het kind zijn gewone verblijfplaats niet in Bulgarije, maar in een andere lidstaat had.
- 41 Iliev heeft niet op het beroep in cassatie geantwoord.

Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzing

- 42 De procedure voor het VKS verloopt in verschillende stadia, namelijk de toetsing of het beroep in cassatie naar behoren is ingesteld en of het kan worden toegelaten, het in behandeling nemen daarvan en de toetsing van de rechtmatigheid van de bestreden beslissing.
- 43 De VKS stelt vast dat het beroep in cassatie naar behoren is ingesteld en dat het kan worden toegelaten.
- 44 Hij wijst er in dat verband op dat de opvattingen in de groepen van beslissingen die Gogova heeft aangevoerd, overeenstemden met de opvattingen van de VKS in twee beslissingen in vergelijkbare gevallen.
- 45 Bij besluit van 1 december 2010 heeft de VKS vastgesteld dat de bevoegdheid van de Bulgaarse rechter vaststond, hoewel het kind zijn gewone verblijfplaats in Ierland had, aangezien verordening nr. 2201/2003 alleen toepasselijk was op de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in huwelijkszaken en inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid, terwijl het geschil overeenkomstig artikel 127a AFW niet binnen de werkingssfeer van deze verordening viel, en dus ook niet onder artikel 8, lid 1, daarvan. Bovendien wordt de gerechtelijke beslissing op grond van artikel 127a AFW, die in de plaats treedt van de ontbrekende toestemming van één van de ouders, aan de diensten van het MVR voorgelegd, opdat het kind, dat de Bulgaarse nationaliteit heeft, het land zou mogen verlaten en daaraan de daarvoor benodigde identiteitsdocumenten zouden kunnen worden afgegeven.

- 46 Aangezien de beslissing van de Okrazhen sad – Blagoevgrad die voor de VKS wordt bestreden, met bovengenoemde rechtspraak in tegenspraak is, oordeelt het VKS dat deze beslissing in cassatie kan worden getoetst.
- 47 De twee andere beslissingen die door verzoekster in cassatie worden aangevoerd, stemmen overeen met de vaststelling van het VKS in de beslissing van 9 januari 2014. In die procedure werd het beroep in cassatie weliswaar toegelaten, maar de beslissing van de appelrechter over de beëindiging van de procedure op grond van artikel 8, lid 1, van verordening nr. 2201/2003 bevestigt. De kamer van de VKS waarvoor de procedure werd gevoerd, ging ervan uit dat alleen de omstandigheid dat het kind zijn gewone verblijfplaats in Griekenland had, van betekenis was.
- 48 Gezien de rechtspraak die hierboven is uiteengezet, acht de VKS uitlegging van verordening nr. 2201/2003 noodzakelijk om te kunnen beoordelen of het beroep in cassatie in behandeling moet worden genomen en of, indien het in behandeling wordt genomen, de bestreden beslissing rechtmatig is. Aangezien de rechtspraak van de VKS zelf tegenstrijdig is, zal hij de behandeling moeten schorsen en de vraag moeten voorleggen aan de voltallige zitting van de afdeling civiele zaken, opdat een uitleggingsbeslissing wordt gegeven die voor de rechterlijke instanties bindend is. Aangezien de VKS in de onderhavige zaak in laatste aanleg beslist, legt hij het Hof van Justitie van de EU een verzoek om een prejudiciële beslissing voor.
- 49 Meer bepaald zal de VKS, om te kunnen beoordelen of hij het beroep in cassatie in behandeling neemt, de vragen moet beantwoorden of het geschil tussen de ouders over de reis van het Bulgaarse kind naar het buitenland waarover de civiele rechter op grond van artikel 127a AFW zal moeten beslissen, onder het begrip „ouderlijke verantwoordelijkheid“ als bedoeld in artikel 2, punt 7, van verordening nr. 2201/2003 valt en of de beslissing op grond van artikel 127a AFW, die aan de diensten van het MVR zal moeten worden voorgelegd opdat het kind, dat de Bulgaarse nationaliteit heeft, naar het buitenland zou mogen reizen en daaraan de daarvoor benodigde identiteitsdocumenten zouden kunnen worden afgegeven, een aanknopingspunt vormt dat als basis voor internationale rechtsmacht op grond verordening nr. 2201/2003 kan dienen.
- 50 Voor het geval dat het beroep in cassatie naar het tweede stadium overgaat – waarin zal moeten worden getoetst of de beslissing van de appelrechter rechtmatig is – zal de VKS ook een standpunt moeten innemen ten aanzien van de vraag of overeenstemming over de bevoegdheid overeenkomstig artikel 12, lid 1, onder b), van verordening nr. 2201/2003 is bereikt wanneer het kind, dat de Bulgaarse nationaliteit heeft, zijn gewone verblijfplaats in Italië heeft en de verweerder in cassatie de bevoegdheid van de Bulgaarse rechter niet heeft bestreden in de procedure op grond van artikel 127a AFW, maar daarbij vertegenwoordigd was door een bijzondere, op grond van artikel 47, lid 6 GPK benoemde vertegenwoordiger.

- 51 De VKS verzoekt om de verwijzing volgens de prejudiciële spoedprocedure te behandelen, aangezien Gabriella Iliev niet naar het buitenland mag reizen, zodat zij ook niet naar Bulgarije kan terugkeren en contact met haar verwanten kan onderhouden. Zij heeft geen toegang tot het gezondheidssysteem in Italië, waar zij haar gewone verblijfplaats heeft. De VKS neemt voorts aan dat het ontbreken van een geldig identiteitsdocument gevolgen kan hebben voor de rechtmatigheid van het verblijf van het kind in Italië.
- 52 De VKS licht bovendien toe dat indien de bestreden beslissing wordt bevestigd, de aanhangige procedure zal worden beëindigd. Indien hij de bestreden beslissing vernietigt, zal zijn besluit voor de lagere rechters bindend zijn, zal de procedure aanhangig blijven en zal het geschil naar de rechter in eerste aanleg worden verwezen, die verplicht zou zijn de procedure in eerste aanleg te hernemen en het geschil op grond van artikel 127a AFW te beslechten.